

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τέσσερα

Το Στάθμιον

Jeff Pippenger

2023-11-27

Αναφερόμαστε στους «επτά καιρούς» του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού, όπως αυτοί απεικονίζονται στο βιβλίο του Δανιήλ. Το πράττουμε αυτό, διότι ένα από τα προφητικά χαρακτηριστικά των «επτά καιρών» είναι ότι αντιπροσωπεύει τον «λίθο του προσκόμματος» τον οποίο απέρριψαν οι οικοδόμοι. Ορίζω τον λίθο του προσκόμματος, όπως παρουσιάζεται στις Γραφές, ως μία αλήθεια που μπορεί να ιδωθεί, αλλά δεν ιδώνεται. Για εκείνους που τον βλέπουν, είναι πολύτιμος· για εκείνους όμως που δεν τον βλέπουν, δεν είναι μόνο εκείνο επάνω στο οποίο προσκόπτουν, αλλά είναι και ο λίθος που τους συντρίβει σε σκόνη.

Όταν ο Χριστός παρουσίασε τον λίθο που απέρριψαν οι οικοδόμοι, δήλωσε ότι ο ακρογωνιαίος λίθος θα γινόταν η «κεφαλή» της γωνίας. Το μήνυμα του απορριφθέντος λίθου στις Γραφές έχει πάντοτε να κάνει με το ότι ο Θεός παραβλέπει έναν προγενέστερο λαό της διαθήκης, ενώ ταυτόχρονα εισέρχεται σε διαθήκη με έναν λαό που προηγουμένως δεν ήταν λαός του Θεού.

Λέγει προς αυτούς ο Ιησούς· Δεν ανεγνώσατε ποτέ εν ταις γραφαίς, Λίθον τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας· παρά Κυρίου έγινε τούτο, και είναι θαυμαστόν εν τοις οφθαλμοίς ημών· Διά τούτο σας λέγω, ότι η βασιλεία του Θεού θέλει αφαιρεθή από σας, και θέλει δοθή εις έθνος κάμνον τους καρπούς αυτής. Και όστις πέση επί τον λίθον τούτον, θέλει συντριφθή· εις όντινα δε αν πέση, θέλει κατασυνθλάσει αυτόν.
Ματθαίος 21:42–44.

Η πρώτη «προφητεία χρόνου» στην οποία οδηγήθηκε ο Ουίλλιαμ Μίλλερ από τους αγίους αγγέλους, ήταν οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι. Ο Αντβεντισμός της Λαοδίκειας άρχισε τη διαδικασία της κατεδάφισης των θεμελιωδών αληθειών, τις οποίες ο Κύριος συνέθεσε διά της διακονίας του Μίλλερ, απορρίπτοντας την ίδια την πρώτη από τις ανακαλύψεις του Μίλλερ. Βεβαίως, κάθε προφητική απεικόνιση ιερού θεμελίου είναι απεικόνιση του Χριστού, ο οποίος είναι «Ο Λίθος»· επομένως, η απόρριψη των «επτά καιρών» το 1863 δεν προσδιορίζει μόνο την αρχή της διαδικασίας απόρριψης των θεμελιωδών αληθειών, αλλά αντιπροσωπεύει και απόρριψη του Χριστού. Όπως και στη μαρτυρία του Χριστού περί του απορριφθέντος λίθου, έτσι και ο Πέτρος επισημαίνει ότι μία από τις προφητείες που συνδέονται με τον θεμέλιο λίθο είναι ότι τελικώς θα καταστεί «η κεφαλή της γωνίας».

Διότι περιέχεται και στην Γραφή: «Ιδού, θέτω εν Σιών λίθον ακρογωνιαίον, εκλεκτόν, πολύτιμον· και ο πιστεύων εις αυτόν δεν θέλει κατασυνθλή». Δι' εσάς λοιπόν τους πιστεύοντας είναι πολύτιμος· αλλά διά τους απειθούντας, «ο λίθος τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας», «και λίθος προσκόμματος και πέτρα σκανδάλου», εις εκείνους δηλαδή οι οποίοι προσκόπτουν εις τον λόγον, όντες απειθείς· εις το οποίον και ήσαν προσδιωρισμένοι. Σεις όμως είσθε γένος εκλεκτόν, βασιλείον ιεράτευμα, έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλητε τας αρετάς εκείνου όστις

σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν αυτού φως· οι οποίοι άλλοτε δεν ήσθε λαός, τώρα όμως είσθε λαός του Θεού· οι οποίοι δεν είχατε ελεηθή, τώρα όμως ελεηθήκατε. 1 Πέτρου 2:6–8.

Ο θεμέλιος λίθος στην αρχή του Αντβεντισμού γίνεται κεφαλή γωνίας. Ο Ησαΐας συμφωνεί με τον Χριστό και τον Πέτρο, και ο Ησαΐας χρησιμοποιεί τον θεμέλιο λίθο για να παραστήσει έναν λαό διαθήκης που παραμερίζεται υπέρ ενός νέου λαού διαθήκης. Στη μαρτυρία του παριστάνει μια τάξη που έχει συνάψει διαθήκη με τον θάνατο και που έχει δεχθεί ένα ψεύδος. Το ψεύδος που δέχονται είναι το ψεύδος το οποίο ο Παύλος προσδιορίζει ως εκείνο που επιφέρει ισχυρή πλάνη επάνω σε όσους συνάπτουν διαθήκη με τον θάνατο, επειδή δεν εδέχθησαν την αγάπη της αληθείας.

Διὰ τοῦτο ἀκούσατε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἄνδρες χλευασταί, οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐπειδὴ εἶπατε, Ἐκάμαμεν διαθήκην μετὰ τοῦ θανάτου, καὶ μετὰ τοῦ ἄδου εἴμεθα ἐν συμφωνίᾳ· ὅταν διέλθῃ ἡ κατακλύζουσα μᾶστιξ, δὲν θέλει ἐλθεῖ ἐφ’ ἡμᾶς· διότι ἐκάμαμεν τὸ ψεῦδος καταφύγιόν μας, καὶ ὑπὸ τὴν ψευδολογίαν ἐκρύβημεν· διὰ τοῦτο οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἴδου, ἐγὼ θέτω ἐν Σιών λίθον θεμελίου, λίθον δεδοκιμασμένον, ἀκρογωνιαῖον λίθον πολύτιμον, θεμέλιον ἀσφαλές· ὁ πιστεύων δὲν θέλει σπεύσει. Καὶ θέλω θέσει τὴν κρίσιν εἰς κανόνα, καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰς στάθμην· καὶ τὸ χάλαζα θέλει σαρώσει τὸ καταφύγιον τοῦ ψεύδους, καὶ τὰ ὕδατα θέλουσι κατακλύσει τὸ κρησφύγετον. Καὶ ἡ διαθήκη σας μετὰ τοῦ θανάτου θέλει ἀκυρωθῆ, καὶ ἡ συμφωνία σας μετὰ τοῦ ἄδου δὲν θέλει σταθῆ· ὅταν διέλθῃ ἡ κατακλύζουσα μᾶστιξ, τότε θέλετε καταπατηθῆ ὑπ’ αὐτῆς. Ἡσαΐας 28:14–18.

Οι «επτά καιροί» έχουν αποκρυβεί κάτω από ψεύδη, και όταν ο Θεός παρέλθει το πρώην λαό της διαθήκης Του και εισέλθει σε διαθήκη με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ο λίθος που προηγουμένως ήταν ο απορριφθείς ακρογωνιαίος λίθος θα ανυψωθεί για να γίνει η «κεφαλή» της γωνίας. Για όσους κατανοούν αυτήν την αλήθεια, είναι πολύτιμος, και για όσους δεν την κατανοούν, ο λίθος που γίνεται κεφαλή της γωνίας όχι μόνο τους συντρίβει, αλλά μεταφορικά γίνεται και η επιτύμβια πλάκα τους.

Στο βιβλίο του Δανιήλ, στο όγδοο κεφάλαιο και στο δέκατο ένατο εδάφιο, βρίσκουμε το «τελευταίο τέλος» της αγανακτήσεως, προσδιορίζοντας έτσι ότι πρέπει να υπάρχει και ένα «πρώτο τέλος» της αγανακτήσεως. Η χρονική περίοδος από το 677 π.Χ. έως τις 22 Οκτωβρίου 1844 αντιπροσωπεύει το χρονικό διάστημα κατά το οποίο το αγιαστήριο (και το στράτευμα) επρόκειτο να καταπατηθούν. Αλλά ο παπισμός επρόκειτο να ευημερεί έως ότου η αγανάκτηση ολοκληρωθεί, σύμφωνα με το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και το τριακοστό έκτο εδάφιο. Εάν το τέλος της αγανακτήσεως του όγδου κεφαλαίου αντιπροσωπεύει το τέλος μιας χρονικής περιόδου, τότε και το τέλος της αγανακτήσεως του ενδέκατου κεφαλαίου αντιπροσωπεύει επίσης το τέλος μιας χρονικής περιόδου. Αυτό ακριβώς διδάσκει καθαρά η Βίβλος, αν και αυτή η αλήθεια έχει συγκαλυφθεί με ψεύδη από εκείνους που έχουν συνάψει διαθήκη με τον θάνατο.

Το τέλος και των δύο αγανακτήσεων αντιπροσωπεύει το τέλος μιας ταυτόσημης χρονικής περιόδου, διότι και οι δύο αποτελούσαν εκπλήρωση της ίδιας κατάρας των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών διασκορπισμού, αιχμαλωσίας και δουλείας. Το βόρειο βασίλειο υπέστη πρώτο τον διασκορπισμό, την αιχμαλωσία και τη δουλεία των «επτά καιρών», όταν, το 723 π.Χ., ο

βασιλιάς της Ασσυρίας το οδήγησε σε αιχμαλωσία. Το νότιο βασίλειο υπέστη την ίδια μοίρα το 677 π.Χ. Ο Ιερεμίας επιβεβαιώνει το γεγονός αυτό.

Ο Ισραήλ είναι πρόβατο διασκορπισμένο· τα λιοντάρια τον έδωξαν· πρώτα ο βασιλιάς της Ασσυρίας τον καταβρόχθισε, και τελευταίος αυτός ο Ναβουχοδονόσορ, ο βασιλιάς της Βαβυλώνας, συνέτριψε τα οστά του. Ιερεμίας 50:17.

Ο Ιερεμίας προσδιορίζει μία προοδευτική κρίση. Οι Ασσύριοι αφαιρούν το βόρειο βασίλειο το 723 π.Χ., έπειτα μεταφέρουν τον Μανασσή στη Βαβυλώνα, την πρωτεύουσά τους, το 677 π.Χ. Κατόπιν ο Ναβουχοδονόσορ παίρνει τον Ιωακείμ, σηματοδοτώντας έτσι την έναρξη των εβδομήντα ετών της αιχμαλωσίας το 606 π.Χ. Έπειτα ο Ναβουχοδονόσορ παίρνει τον Σεδεκία και καταστρέφει την Ιερουσαλήμ το 586 π.Χ.

Το νότιο βασίλειο είχε προειδοποιηθεί ότι θα υφίστατο την ίδια μοίρα με το βόρειο βασίλειο, εάν συνέχιζε στην ανταρσία του. Η κρίση του βορείου βασιλείου θα εκτελείτο επάνω στο νότιο βασίλειο, και το σύμβολο εκείνης της κρίσεως ήταν μία γραμμή που επρόκειτο να εκταθεί επάνω στον Ιούδα. Στη μαρτυρία του Ησαΐα, ήταν απλώς η «γραμμή», αλλά στο ακόλουθο χωρίο, η «γραμμή» είναι η «γραμμή της Σαμαρείας».

Διὰ τοῦτο, οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ· Ἴδου, ἐγὼ ἐπάγω τοιοῦτον κακὸν ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν Ἰούδαν, ὥστε ὅστις τὸ ἀκούσῃ, θὰ βομβήσουν ἀμφοτέρω τὰ ὄτα του. Καὶ θὰ ἐκτείνω ἐπὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸ μέτρον τῆς Σαμαρείας καὶ τὴν στάθμην τοῦ οἴκου τοῦ Ἀχαάβ· καὶ θὰ ἐξαλείψω τὴν Ἱερουσαλὴμ καθὼς ἄνθρωπος ἐξαλείφει πινάκιον, ἐξαλείφων αὐτὸ καὶ ἀνατρέποντάς το κατὰ κάτω. Καὶ θὰ ἐγκαταλείψω τὸ ὑπόλειμμα τῆς κληρονομίας μου, καὶ θὰ τοὺς παραδώσω εἰς χεῖρα τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν· καὶ θὰ γίνουν λεία καὶ λάφυρο εἰς πάντας τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· διότι ἔπραξαν τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν μου, καὶ με παρώργισαν ἀφ' ἧς ἡμέρας οἱ πατέρες αὐτῶν ἐξῆλθαν ἐξ Αἰγύπτου, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης. Β' Βασιλέων 21:12–15.

Υπάρχουν δύο προφητικές εκφράσεις στα εδάφια που μόλις παρατέθηκαν, οι οποίες πρέπει να εξεταστούν. Η πρώτη είναι το βούισμα των αυτιών, και η άλλη είναι η στάθμη. Στα εδάφια αυτά, η γραμμή της Σαμάρειας ταυτίζεται επίσης με τη στάθμη του οίκου του Αχαάβ. Η γραμμή και η στάθμη είναι όργανα κρίσεως, τα οποία χρησιμοποιούνται στη διαδικασία της οικοδομής. Στα εδάφια αυτά δηλώνεται ότι η ίδια κρίση που εκτελέστηκε εναντίον του βόρειου βασιλείου, το οποίο εκπροσωπείται ως Σαμάρεια και ο οίκος του Αχαάβ, επρόκειτο να επιβληθεί επί του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ. Όταν δόθηκε η προειδοποίηση, το βόρειο βασίλειο του Ισραήλ είχε ήδη δεχθεί εισβολή, είχε κατακτηθεί, καταστραφεί και οδηγηθεί σε αιχμαλωσία. Το μήνυμα της κρίσεως του Θεού προκαλεί το βούισμα των αυτιών εκείνων που ακούν την προειδοποίηση. Τόσο η στάθμη όσο και το βούισμα των αυτιών απαντούν τρεις φορές το καθένα στις Γραφές. Σε κάθε περίπτωση, αντιπροσωπεύουν την αγανάκτηση του Θεού εναντίον του ίδιου Του του λαού.

Και ἦλθεν ὁ Κύριος, καὶ ἐστάθη, καὶ ἐκάλεσε καθὼς καὶ τὰς ἄλλας φορές, Σαμουὴλ, Σαμουὴλ. Τότε ὁ Σαμουὴλ ἀπεκρίθη, Λάλησον· διότι ὁ δούλος σου ἀκούει. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Σαμουὴλ, Ἴδου, ἐγὼ θέλω κάμει πρᾶγμα ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὥστε ἀμφοτέρω τὰ ὦτα παντός ἀκούοντος αὐτὸ νὰ ηγήσωσιν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ θέλω ἐκτελέσει κατὰ τοῦ Ἠλεί πάντα ὅσα ἐλάλησα περὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ὅταν ἀρχίσω, θέλω καὶ ἀποτελειώσει. Α' Σαμουὴλ 3:10–12.

Η ανατροπή του οίκου τοῦ Ἡλίου είναι η προφητεία που θα έκανε νὰ βουίζουν και τὰ δύο αυτιά κάθε ἀνθρώπου που θα την ἄκουγε. Το βούισμα τῶν αὐτιῶν, στον καιρό τοῦ Σαμουήλ, συμβολίζει τὴν παρέλευση τοῦ οἴκου τοῦ Ἡλίου. Η εκπλήρωση τῆς προαγγελίας που δόθηκε στον Σαμουήλ ἦταν η ανατροπή τοῦ οἴκου τοῦ Ἡλίου και η εγκαθίδρυση τοῦ Σαμουήλ ως προφήτη. Ο Σαμουήλ ἀντιπροσωπεύει ἕναν λαό που, ὅπως λέγει ο Πέτρος, κάποτε δεν ἦταν λαός τοῦ Θεοῦ, τώρα ὅμως είναι· διότι, ὅταν ο Σαμουήλ εγκαθιδρύθηκε ως προφήτης, ο οἶκος τοῦ Ἡλίου καταστράφηκε. Και ο Ἰερεμίας ἐπίσης διακηρύσσει κρίση ἐναντίον τῆς ἡγεσίας τῆς Ἱερουσαλήμ, που κάνει τὰ αὐτιά νὰ βουίζουν.

Και εἰπέ· Ἀκούσατε τον λόγον του Κυρίου, ὦ βασιλεῖς του Ιούδα και κάτοικοι της Ἱερουσαλήμ· οὕτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ· Ἰδού, ἐγὼ θέλω ἐπιφέρει κακόν ἐπὶ τον τόπον τούτον, ὥστε ὅστις ἀκούσει αὐτό, τα ὠτα αὐτοῦ θέλουσι βουῖσει. Ἰερεμίας 19:3.

Και οἱ τρεῖς αναφορές σε αυτιά που βουίζουν συνδέονται με ἕναν λαό της διαθήκης, ο οποίος ἔχει συνάψει διαθήκη με τον θάνατο και κατόπιν δέχεται εἰσβολή, κατακτάται, καταστρέφεται, διασκορπίζεται και οδηγείται σε δουλεία. Τα αυτιά που βουίζουν είναι σύμβολο της κρίσεως της οργῆς του Θεοῦ, και το σύμβολο ἐκείνης της κρίσεως παριστάνεται ἐπίσης τρεῖς φορές στις Γραφές, με τὴν λέξη «στάθμη». Τὴν ἔχουμε ἤδη διαβάσει στο δεύτερο βιβλίο των Βασιλέων και στον Ησαΐα, ἀλλὰ υπάρχει μία ἀκόμη ἀναφορά της «στάθμης» στις Γραφές, και σε ἐκείνη τὴν ἀναφορά ἡ λέξη στάθμη ἀποδίδεται ἀπὸ διαφορετικὴ εβραϊκὴ λέξη ἀπ' ὅτι στις δύο προηγούμενες ἀναφορές.

Και ο ἄγγελος που μιλοῦσε μαζί μου ἦλθε πάλι και με ξύπνησε, ὅπως ξυπνᾷ ἄνθρωπος ἀπὸ τον ὕπνο του, και μου εἶπε: Τι βλέπεις; Και εἶπα: Εἶδα, και ἰδού, μια λυχνία ολόχρυση, με λυχνάρι ἐπάνω στην κορυφή της, και ἐπάνω της οἱ ἐπτὰ λύχνοι της, και ἐπτὰ σωλήνες προς τους ἐπτὰ λύχνους που είναι ἐπάνω στην κορυφή της· και δύο ελαιόδεντρα δίπλα της, το ἕνα στα δεξιὰ του λυχναρίου και το ἄλλο στα αριστερά του. Τότε ἀποκρίθηκα και εἶπα προς τον ἄγγελο που μιλοῦσε μαζί μου: Τι είναι αὐτά, κύριέ μου; Και ο ἄγγελος που μιλοῦσε μαζί μου ἀποκρίθηκε και μου εἶπε: Δεν γνωρίζεις τι είναι αὐτά; Και εἶπα: Ὁχι, κύριέ μου. Τότε ἀποκρίθηκε και μου εἶπε, λέγοντας: Αὐτός είναι ο λόγος του Κυρίου προς τον Ζοροβάβελ, λέγοντας: Ὁχι με δύναμη οὔτε με ἰσχύ, ἀλλὰ με το Πνεῦμα μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων. Ποιος εἶσαι ἐσύ, ὦ μέγα ὄρος; Μπροστά στον Ζοροβάβελ θα γίνεις πεδιάδα· και αὐτός θα φέρει ἐμπρός τον ἀκρογωνιαῖο λίθο με ἀλαλαγμούς, φωνάζοντας: Χάρη, χάρη σ' αὐτόν. Και ο λόγος του Κυρίου ἦλθε ἀκόμη προς ἐμένα, λέγοντας: Τα χέρια του Ζοροβάβελ θεμελίωσαν αὐτόν τον οἶκο· και τα χέρια του θα τον τελειώσουν ἐπίσης· και θα γνωρίσεις ὅτι ο Κύριος των δυνάμεων με ἀπέστειλε προς ἐσάς. Διότι ποιος καταφρόνησε τὴν ἡμέρα των μικρῶν πραγμάτων; Ἐπειδὴ αὐτοὶ θα χαροῦν και θα δουν τὴν στάθμη στο χέρι του Ζοροβάβελ μαζί με ἐκεῖνα τα ἐπτὰ· αὐτὰ είναι οἱ οφθαλμοὶ του Κυρίου, που διατρέχουν ολόκληρη τὴν γῆ. Τότε ἀποκρίθηκα και του εἶπα: Τι είναι αὐτά τα δύο ελαιόδεντρα στα δεξιὰ της λυχνίας και στα αριστερά της; Και ἀποκρίθηκα πάλι και του εἶπα: Τι είναι αὐτά τα δύο κλαδιά ελαίας, που μέσω των δύο χρυσῶν σωλήνων ἀδειάζουν ἀπὸ μέσα τους το χρυσὸ λάδι; Και μου ἀποκρίθηκε και εἶπε: Δεν γνωρίζεις τι είναι αὐτά; Και εἶπα: Ὁχι, κύριέ μου. Τότε εἶπε: Αὐτοὶ είναι οἱ δύο χρισμένοι, που στέκονται κοντὰ στον Κύριο ὅλης της γῆς. Ζαχαρίας 4:1–14.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «στάθμη» στο Β΄ Βασιλέων και στον Ησαΐα είκοσι οκτώ είναι «mishqâl» και σημαίνει βάρος. Και στα δύο χωρία, ένα βάρος (στάθμη) επρόκειτο να προστεθεί στη γραμμή. Το βάρος είναι εκείνο που χρησιμοποιείται σε ζυγαριά και αντιπροσωπεύει κρίση. Η γραμμή με βάρος είναι γραμμή κρίσεως. Η γραμμή της Σαμάρειας ήταν η περίοδος των «επτά καιρών», ή δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών. Η ίδια χρονική περίοδος επρόκειτο να επιβληθεί πάνω στο νότιο βασίλειο, όπως είχε επιβληθεί πάνω στο βόρειο βασίλειο. Το τέλος καθεμιάς από τις δύο γραμμές προσδιορίζεται στο βιβλίο του Δανιήλ είτε ως το τέλος της τελευταίας αγανακτήσεως είτε ως το τέλος της πρώτης αγανακτήσεως. Η περίοδος παριστάνεται στον Δανιήλ ως η περίοδος κατά την οποία η Ιερουσαλήμ και το στράτευμα επρόκειτο να καταπατηθούν από τις δύο ερημωτικές δυνάμεις, τον παγανισμό και τον παπισμό. Και οι δύο περίοδοι θα άρχιζαν όταν οι αντίστοιχες πρωτεύουσές τους θα εισβάλλονταν, θα κατακτούνταν, θα καταστρέφονταν και οι πολίτες τους θα μεταφέρονταν σε δουλεία.

Αλλά στον Ζαχαρία, η λέξη «στάθμη» σχηματίζεται από τον συνδυασμό δύο εβραϊκών λέξεων. Η πρώτη λέξη είναι «'eben», και σημαίνει «οικοδομώ», ενώ σημαίνει επίσης «λίθος». Σημαίνει «οικοδομικός λίθος». Έπειτα, η λέξη αυτή συνδυάζεται με την εβραϊκή λέξη «bedîyl», που σημαίνει «διαιρώ ή διαχωρίζω». Η «στάθμη» στον Ζαχαρία είναι ο λίθος επάνω στον οποίο οικοδομεί κανείς και ο οποίος προκαλεί διαχωρισμό και διαίρεση. Η διαίρεση είναι μεταξύ δύο τάξεων προσκυνητών· η μία τάξη χαιρείται όταν βλέπει τον λίθο, τον καθιστά κεφαλή της γωνίας της και οικοδομεί επάνω σε αυτόν, ενώ η άλλη δεν τον βλέπει, τον απορρίπτει, προσκόπτει επάνω του και τελικά συντρίβεται από αυτόν, ο οποίος τότε γίνεται γι' αυτήν ακρογωνιαίος λίθος ή επιτύμβια πλάκα. Η μία τάξη συνάπτει διαθήκη με τη ζωή, η άλλη διαθήκη θανάτου.

Στην ιστορία του Ζαχαρία, ο αρχαίος Ισραήλ είχε μόλις εξέλθει από τη Βαβυλώνα για να ανοικοδομήσει και να αποκαταστήσει την Ιερουσαλήμ. Ο Ζοροβάβελ διορίστηκε ηγεμόνας και επρόκειτο να επιβλέψει το έργο. Αυτός έθεσε τον θεμέλιο λίθο στην αρχή του έργου και τοποθέτησε τον ακρογωνιαίο λίθο, ή επιστέγασμα, στο τέλος του έργου. Το όνομα Ζοροβάβελ σημαίνει «ο απόγονος της Βαβυλώνας». Όλες οι προφητείες προσδιορίζουν τις έσχατες ημέρες, και το όνομα του Ζοροβάβελ είναι το σύμβολο της ιστορίας του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου, όταν τέθηκε ο θεμέλιος λίθος, και το όνομά του είναι επίσης το σύμβολο του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου, όταν τοποθετείται ο ακρογωνιαίος λίθος, ή επιστέγασμα. Η εκδήλωση της έκχυσης του Αγίου Πνεύματος είτε στην πρώτη κίνηση είτε στη δεύτερη κίνηση παριστάνεται από το όνομα του Ζοροβάβελ (απόγονος της Βαβυλώνας), διότι παριστάνει το μήνυμα που καλεί την τελική γενεά των «απογόνων της Βαβυλώνας» να εξέλθει. Παριστάνει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου που έλαβε χώρα στην πρώτη κίνηση και που πρόκειται να λάβει χώρα στην τελευταία κίνηση της Δυνατής Κραυγής.

Οι δύο ελαιές, οι δύο κλάδοι ελαιάς και οι δύο κεχρισμένοι, που αντιπροσωπεύουν τα σκεύη μέσα στα οποία οι δύο χρυσοί σωλήνες εκχέουν το έλαιο:

«Οι κεχρισμένοι, οι ιστάμενοι πλησίον του Κυρίου πάσης της γης, κατέχουν τη θέση που κάποτε είχε δοθεί στον Σατανά ως σκεπάζον Χερουβείμ. Διά των αγίων όντων που περιβάλλουν τον θρόνο Του, ο Κύριος διατηρεί αδιάκοπη επικοινωνία με τους κατοίκους της γης. Το χρυσό έλαιο συμβολίζει τη χάρη με την οποία ο Θεός διατηρεί τις λυχνίες των πιστών

εφοδιασμένες, ώστε να μη τρεμοσβήνουν και σβήνουν. Εάν αυτό το άγιο έλαιο δεν εκχεόταν από τον ουρανό μέσω των μηνυμάτων του Πνεύματος του Θεού, τα όργανα του κακού θα ασκούσαν πλήρη έλεγχο επάνω στους ανθρώπους.»

«Ο Θεός ατιμάζεται όταν δεν δεχόμαστε τις επικοινωνίες που μας αποστέλλει. Έτσι αρνούμαστε το χρυσό έλαιο, το οποίο θα εξέχεε στις ψυχές μας, για να μεταδοθεί σε εκείνους που βρίσκονται στο σκότος. Όταν ακουσθεί η κλήση: “Ίδού, ο νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησίν του”, εκείνοι που δεν έχουν λάβει το άγιο έλαιο, που δεν έχουν διαφυλάξει τη χάρη του Χριστού στις καρδιές τους, θα διαπιστώσουν, όπως οι μωρές παρθένοι, ότι δεν είναι έτοιμοι να συναντήσουν τον Κύριό τους. Δεν έχουν μέσα τους τη δύναμη να αποκτήσουν το έλαιο, και η ζωή τους καταστρέφεται. Αλλ’ εάν ζητηθεί το Άγιο Πνεύμα του Θεού, εάν ικετεύουμε, όπως έκανε ο Μωυσής: “Δείξον μοι τη δόξαν σου”, η αγάπη του Θεού θα εκχυθεί στις καρδιές μας. Μέσα από τους χρυσούς σωλήνες, το χρυσό έλαιο θα μεταδοθεί σε εμάς. “Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.” Καθώς δέχονται τις λαμπρές ακτίνες του Ηλίου της Δικαιοσύνης, τα τέκνα του Θεού λάμπουν ως φώτα εν τω κόσμω.» Review and Herald, July 20, 1897.

Ο Ζαχαρίας είχε επανειλημμένως ρωτήσει ποια ήταν τα δύο ελαιόδεντρα, επιστώντας έτσι την προσοχή στα διάφορα σύμβολα των δύο μαρτύρων. Η αδελφή Γουάιτ ταυτοποιεί τα δύο ελαιόδεντρα με τους δύο μάρτυρες της Αποκάλυψης ένδεκα.

«Σχετικά με τους δύο μάρτυρες, ο προφήτης δηλώνει περαιτέρω: “Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἐστῶσαι.” “Ο λόγος σου,” είπε ο ψαλμωδός, “εἶναι λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου καὶ φῶς εἰς τὴν τρίβον μου.” Αποκάλυψις 11:4· Ψαλμός 119:105. Οι δύο μάρτυρες αντιπροσωπεύουν τις Γραφές της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 267.

Ο Ζαχαρίας είχε επιθυμήσει να κατανοήσει ποιοι ήταν αυτοί οι δύο μάρτυρες. Κατά τη Γαλλική Επανάσταση, ήταν η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη. Παριστάνονταν ως ο Μωυσής και ο Ηλίας, οι οποίοι εφονεύθησαν στην οδό από το θηρίο που ανέβηκε από την άβυσσο. Αντιπροσωπεύουν τη διακονία του Future for America, η οποία εφονεύθη στις 18 Ιουλίου 2020.

Στην αρχή του κεφαλαίου, αφού ο Ζαχαρίας αφυπνίζεται, όταν τα ξηρά οστά των νεκρών συνάγονται, αλλά δεν έχουν ακόμη ζωή, ο Γαβριήλ ρωτά: «Τι βλέπεις;» Ο Ζαχαρίας περιγράφει όσα έχει δει και έπειτα ρωτά: «Τι είναι αυτά, κύριέ μου;» Ο Γαβριήλ τονίζει το θέμα της ερώτησης, απαντώντας στην ερώτηση του Ζαχαρία με ερώτηση. Ρωτά τον Ζαχαρία: «Δεν γνωρίζεις τι είναι αυτά;» Κατόπιν ο Γαβριήλ απαντά: «Αυτός είναι ο λόγος του Κυρίου προς τον Ζοροβάβελ, λέγων· Ουχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, αλλά διά του πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων.»

Ο λόγος του Κυρίου που δόθηκε προς τον Ζοροβάβελ ήταν: «Οὐχί διά δυνάμεως, ουδέ διά ισχύος, ἀλλὰ διά τοῦ πνεύματός μου. Τίς εἶ σύ, ὃ ὄρος μέγα; ἔμπροσθεν τοῦ Ζοροβάβελ θὰ γίνῃς πεδιάδα· καὶ αὐτὸς θὰ ἐξενέγκῃ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον αὐτοῦ μετὰ ἀλαλαγμῶν, κρᾶζοντες· Χάρις, χάρις εἰς αὐτόν.»

Ο Ζοροβάβελ, ο ήγεμών, αντιπροσωπεύει τὸν ἀγγελιαφόρο ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος προετοιμάζει τὴν ὁδὸν στὴν ἀρχικὴ καὶ τελικὴ ἱστορία, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου τὸ ὄρος γίνεται ὡς πεδιάς. Ὁ Ἡσαΐας προσδιορίζει τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἀγγελιαφόρου καὶ λέγει ὅτι θὰ «ἰσιώσῃ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν διὰ τὸν Θεὸν ἡμῶν», καὶ ὅτι θὰ κάμῃ «πᾶσα φάραγξ» νὰ «ὑψωθῇ». Θὰ κάμῃ ἐπίσης «πᾶν ὄρος καὶ βουνόν» νὰ «ταπεινωθῇ», διότι τὸ «μέγα ὄρος» ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος Ζοροβάβελ «θὰ γίνῃ πεδιάς».

Το μήνυμα των «επτὰ καιρῶν» τοῦ Ουίλλιαμ Μίλλερ τοῦ δόθηκε ἀπὸ τὸν Θεό. Ο Ζοροβάβελ αντιπροσωπεύει τὸν Ουίλλιαμ Μίλλερ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθον των «επτὰ καιρῶν», καὶ ἐπίσης αντιπροσωπεύει τὰ χέρια που «θέλουσιν εξαγάγει τὸν ακρογωνιαίον λίθον» με «κραυγὴν, φωνάζοντα, Χάρις, χάρις εἰς αὐτόν». Ὁ διπλασιασμός της λέξεως «χάρις» αντιπροσωπεύει τὸ μήνυμα της Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου. Ἡ «κραυγὴ» αντιπροσωπεύει τὸ ἴδιο μήνυμα με ἐκεῖνο που αντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴ δυνατὴ κραυγὴ τοῦ τρίτου ἀγγέλου, καὶ τὸ «φωνάζοντα» αντιπροσωπεύει τὴν Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου. Ὁλόκληρο τὸ χωρίο ἀφορᾷ τὸ μήνυμα της Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου. Ἀφορᾷ τὶς παρθένες που ἦσαν κοιμώμενες ἐν θανάτῳ στὶς οδοὺς της Ἀποκαλύψεως ἕνδεκα, ἡ ὁποία διέρχεται διὰ της κοιλάδος των νεκρῶν ξηρῶν οστῶν. Ἀφορᾷ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν ξηρῶν οστῶν, καὶ ἀφορᾷ τὸν προφητικὸ ρόλο τοῦ «σταθμίοντος», τὸν ὁποῖον βλέπουν οἱ φρόνιμες παρθένοι καὶ ἐξαιτίας τοῦ ὁποῖου χαίρουν.

Κατόπιν ὁ Ζαχαρίας λέγει: «ἔτι». Τὸ «ἔτι» σημαίνει ὅτι τὸ ἀκόλουθο χωρίο τίθεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ προηγούμενο χωρίο. Ἀποτελεῖ ἀναφορὰ στὴν προφητικὴ ἀρχὴ «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆν». Ὁ προηγούμενος διάλογος προσδιόρισε τὴν ἀφύπνισι κατὰ τὸ μεσονύκτιον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸν Ζαχαρία. Ὁ προηγούμενος διάλογος τόνισε ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες νὰ κατανοήσῃ ποιοὶ εἶναι οἱ δύο μάρτυρες της Ἀποκαλύψεως ἕνδεκα. Ὁ προηγούμενος διάλογος προσδιόρισε ὅτι ὁ Ζοροβάβελ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἔργο στὴν πρώτη κίνησι καὶ ἐπίσης τὸ ἔργο στὴν ἐσχάτη κίνησι. Προσδιόρισε ὅτι οἱ «χεῖρες» τοῦ Ζοροβάβελ (οἱ ὁποῖες ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἀνθρώπινη δύναμι) ἐπρόκειτο νὰ θέσουν τὸν θεμέλιο λίθον καὶ τὸν ακρογωνιαίον λίθον, ἀλλὰ τὸ ἔργο των χειρῶν τοῦ ετελέσθη καὶ τελεῖται μόνον διὰ της θείας δυνάμεως τοῦ Παρακλήτου.

Ὁ διάλογος που ἀκολούθησε, καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ τοποθετηθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸν προηγούμενο διάλογο, προσδιορίζει ὅτι, ὅταν οἱ «χεῖρες τοῦ Ζοροβάβελ» ολοκληρῶνουν τὸ ἔργο, τότε ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες θὰ «γνωρίσῃ ὅτι ὁ Κύριος» «ἀπέστειλε» τὸν Γαβριήλ, τὸν φωτοφόρο, «πρὸς» τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Θα ἀναγνωρίσουν τὴν οὐράνια διαδικασία ἐπικοινωνίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη ἀλήθεια που παρίσταται σε συνάφεια με τὴν Ἀποκάλυψι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ νὰ ἀπορρίπτῃ κανεὶς τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ζοροβάβελ σημαίνει νὰ ἀπορρίπτῃ τὸ μήνυμα που προέρχεται ἀπὸ τὸν Γαβριήλ, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος ἔλαβε ἀπὸ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος με τὴ σειρά Του τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Πατέρα.

Τότε ὀρίζονται οἱ δύο τάξεις των προσκνητῶν. Ἡ μία τάξι «κατεφρόνησεν τὴν ἡμέραν των μικρῶν πραγμάτων;» Ἡ ἄλλη τάξι «θέλουσι χαρὴν» ὅταν «ἰδῶσι τὸ βαρίδιον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ Ζοροβάβελ μετὰ των ἐπτὰ ἐκείνων» οἱ ὁποῖοι «εἶναι οἱ οφθαλμοὶ τοῦ Κυρίου, περιτρέχοντες δι' ὅλης της γῆς». Ἐκεῖνοι που καταφρονοῦν τὴν ἡμέρα των μικρῶν πραγμάτων καταφρονοῦν τὸ ἱστορικὸ ἔργο τοῦ William Miller, ὅπως αὐτὸ παριστάνεται διὰ τοῦ «βαριδίου».

Αντιπαραβάλλονται προς εκείνους οι οποίοι χαίρουν όταν βλέπουν το «βαρίδιον» εις τας χείρας του Ζοροβάβελ. Το «βαρίδιον» του Ζαχαρίου είναι ο λίθος της οικοδομής που προκαλεί διαίρεσιν. Η μία τάξη καταφρονεί το «βαρίδιον», διότι αρνείται να ιδεί ότι το «βαρίδιον» εις την χείρα του Ζοροβάβελ είναι μετά «των επτά». Η λέξις «επτά», η οποία είναι μετά του «βαριδίου», είναι η αυτή εβραϊκή λέξις που μεταφράζεται ως «επτά καιρούς» εις το Λευιτικόν είκοσι έξι.

Τότε ο Ζαχαρίας επαναλαμβάνει το γεγονός ότι, όταν εξυπνά, δεν γνωρίζει ποιοι είναι οι δύο μάρτυρες. Γι' αυτό ερωτά εκ νέου: «Τι είναι αυτές οι δύο ελαίες;» Το επαναλαμβάνει πάλι, ρωτώντας: «Τι είναι αυτοί οι δύο κλάδοι ελαίας, οι οποίοι δια των δύο χρυσών σωλήνων εκχέουν από μέσα τους το χρυσό έλαιο;» Και ο Γαβριήλ δίνει έμφαση στο ερώτημα, απαντώντας για μία ακόμη φορά στην ερώτηση του Ζαχαρία με ερώτηση: «Δεν γνωρίζεις τι είναι αυτοί;», στο οποίο ο Ζαχαρίας αποκρίνεται: «Όχι». Τότε ο Γαβριήλ λέγει: «Αυτοί είναι οι δύο κεχρισμένοι, οι παριστάμενοι ενώπιον του Κυρίου πάσης της γης».

Το κεφάλαιο αρχίζει με τον Γαβριήλ να αφυπνίζει τον Ζαχαρία από τον ύπνο του. Επομένως, ο Ζαχαρίας αντιπροσωπεύει τις παρθένας που αφυπνίζονται κατά το μεσονύκτιο, και όταν εκείνες οι παρθένοι αφυπνίζονται, παρουσιάζονται ως φέρουσες ένα καταθλιπτικό βάρος να κατανοήσουν τι αντιπροσωπεύουν οι δύο μάρτυρες του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Όλα τα βιβλία της Βίβλου συναντώνται και καταλήγουν στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους, διότι ο Θεός δεν είναι Θεός συγχύσεως. Όλοι οι προφήτες ομιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες, παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησαν.

Ο Γαβριήλ εφαρμόζει την αρχή του Άλφα και του Ωμέγα, επισημαίνοντας ότι ο Ζοροβάβελ θα αρχίσει και θα ολοκληρώσει το έργο της οικοδομήσεως του ναού. Το έργο του παριστάνεται με τη θεμελίωση του λίθου στην αρχή και με τον ακρογωνιαίο λίθο στο τέλος. Ο Ζοροβάβελ αντιπροσωπεύει το κίνημα των Μιλλεριτών και το κίνημα του Future for America.

Εκείνο που ο Γαβριήλ παρουσιάζει στον Ζαχαρία είναι ότι το έργο της Κραυγής του Μεσονυκτίου, είτε στο κίνημα του πρώτου αγγέλου είτε στο κίνημα του τρίτου αγγέλου, επιτελείται με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Ενώ κείτονταν νεκροί στον δρόμο, ο κόσμος χαιρόταν για τα νεκρά τους σώματα· όταν όμως αναστήθηκαν, τότε ο κόσμος φοβήθηκε και εκείνοι χάρηκαν. Χαίρονται επειδή βλέπουν το βαρίδι εκείνων των «επτά φορές» στο χέρι του Ζοροβάβελ. Το βαρίδι είναι ο λίθος επάνω στον οποίο οικοδομείται κανείς, ο οποίος χωρίζει τους σοφούς από τους μωρούς.

Ο Ζαχαρίας δεν λέγει «τα επτά», αλλά λέγει «εκείνα τα επτά». Βλέπουν αμφοτέρα τα δύο χιλιάδες πεντακόσια είκοσι έτη διασκορπισμού. Η λέξη που μεταφράζεται ως «επτά» είναι η ίδια λέξη που μεταφράζεται ως «επτά καιρούς» στο Λευιτικόν είκοσι έξι, και αντιπροσωπεύει «την κατάραν» της δουλείας που επεβλήθη επί αμφοτέρων των βασιλείων του Ισραήλ, του βορείου και του νοτίου. Το βιβλίον του Δανιήλ προσδιορίζει «εκείνα τα επτά» ως μία πρώτη και μία έσχατη αγανάκτηση.

Ο θεμέλιος λίθος που τέθηκε από τον William Miller ήταν οι «επτά καιροί», και ο ακρογωνιαίος λίθος που τέθηκε από το κίνημα του τρίτου αγγέλου είναι οι «επτά καιροί». Εκείνοι που χαίρονται

όταν βλέπουν «εκείνα τα επτά» στην αφύπνιση της Μεσονύκτιας Κραυγής των εσχάτων ημερών, θα γίνουν μάρτυρες διαιρέσεως και διαχωρισμού μεταξύ του τιμίου και του ευτελούς. Το τίμιο θα χαρεί καθώς θα εισέρχεται σε πλήρη ενότητα, και το ευτελές θα ανακαλύψει πολύ αργά ότι δεν έχει το έλαιο που κατέβαινε διαμέσου των δύο χρυσών σωλήνων. Η αλήθεια που προκαλεί τη χαρά στη μία τάξη θα είναι λίθος προσκόμματος για την άλλη τάξη, μολονότι ήταν διαθέσιμη να ιδωθεί από όλους όσοι ήταν πρόθυμοι να δουν.

Όπως ακριβώς οι «επτά καιροί» έγιναν δοκιμασία στην αρχή, το 1856, όταν ο Φιλαδελφικός Αντβεντισμός μετεβλήθη σε Λαοδικειακό Αντβεντισμό, έτσι οι «επτά καιροί» αποτελούν εκ νέου δοκιμασία στο τέλος, ακριβώς εκεί όπου ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός μεταβαίνει σε Φιλαδελφικό Αντβεντισμό. Η δοκιμασία στην αρχή απέτυχε το 1863, με την απόρριψη της βιβλικής διδασκαλίας των «επτά καιρών». Εκείνοι που αποτυγχάνουν στη δοκιμασία στο τέλος, το 2023, θα το πράξουν απορρίπτοντας την εμπειρία που απαιτεί το θεραπευτικό μέσο το οποίο υποδεικνύεται από τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι.

Ήταν σημαντικό να διαπιστώσουμε ότι το βιβλίο του Δανιήλ υποστηρίζει πλήρως τους «επτά καιρούς», προτού αρχίσουμε να εξετάζουμε το προφητικό μήνυμα των πρώτων έξι κεφαλαίων του βιβλίου του Δανιήλ, διότι τα κεφάλαια τέσσερα και πέντε αφορούν τους «επτά καιρούς» και προσδιορίζουν την αρχή και το τέλος των δύο κεράτων του θηρίου της γης της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατρία.

Θα αρχίσουμε την εξέταση εκείνων των πρώτων έξι κεφαλαίων στο επόμενο άρθρο.

«Το φως που έλαβε ο Δανιήλ από τον Θεό δόθηκε ιδιαίτερα για αυτές τις έσχατες ημέρες. Τα οράματα που είδε στις όχθες του Ουλαϊ και του Χιδδέκελ, των μεγάλων ποταμών της Σεναάρ, βρίσκονται τώρα σε πορεία εκπληρώσεως, και όλα τα προειπωμένα γεγονότα σύντομα θα λάβουν χώρα.

«Σκεφθείτε τις περιστάσεις του ιουδαϊκού έθνους όταν δόθηκαν οι προφητείες του Δανιήλ.»

«Ας αφιερώσουμε περισσότερο χρόνο στη μελέτη της Βίβλου. Δεν κατανοούμε τον λόγο όπως θα έπρεπε. Το βιβλίο της Αποκάλυψης ανοίγει με μια εντολή προς εμάς να κατανοήσουμε τη διδασκαλία που περιέχει. “Μακάριος ό άναγινώσκων, και οι άκούοντες τούς λόγους τής προφητείας ταύτης,” δηλώνει ο Θεός, “και τηροῦντες τὰ έν αὐτῇ γεγραμμένα· ό καιρός γάρ έγγύς.” Όταν εμείς ως λαός κατανοήσουμε τι σημαίνει αυτό το βιβλίο για εμάς, θα φανεί ανάμεσά μας μεγάλη αναζωπύρωση. Δεν κατανοούμε πλήρως τα διδάγματα που διδάσκει, παρά την εντολή που μας έχει δοθεί να το ερευνούμε και να το μελετούμε.»

«Κατά το παρελθόν, διδάσκαλοι έχουν διακηρύξει ότι ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι σφραγισμένα βιβλία, και ο λαός έχει αποστραφεί από αυτά. Το πέπλο, του οποίου το φαινομενικό μυστήριο έχει εμποδίσει πολλούς από το να το ανασηκώσουν, το ίδιο το χέρι του Θεού το έχει αποσύρει από αυτά τα τμήματα του λόγου Του. Το ίδιο το όνομα “Αποκάλυψη” αναιρεί τον ισχυρισμό ότι είναι σφραγισμένο βιβλίο. “Αποκάλυψη” σημαίνει ότι κάτι σημαντικό αποκαλύπτεται. Οι αλήθειες αυτού του βιβλίου απευθύνονται σε όσους ζουν κατά τις έσχατες αυτές ημέρες. Στεκόμαστε με το πέπλο αφαιρεμένο στον άγιο τόπο των ιερών πραγμάτων. Δεν πρέπει να στεκόμαστε έξω. Πρέπει να εισέλθουμε, όχι με επιπόλαιες, ασεβείς

σκέψεις, ούτε με ορμητικά βήματα, αλλά με ευλάβεια και θεοσεβή φόβο. Πλησιάζουμε τον καιρό κατά τον οποίο οι προφητείες του βιβλίου της Αποκάλυψης πρόκειται να εκπληρωθούν.» Testimonies to Ministers, 113.